

Psychische Therapie.

Het is nog niet zoo heel lang geleden, dat de geneesheer niet voldoende aandacht schonk aan de bijzondere taak, die hem opgedragen is, de zieken zoo mogelijk te genezen. In die periode werd een reactie waargenomen op de voorafgaande, waarin het gecompliceerde recept een bijzondere beteekenis had. De reactie ging zelfs zoover, dat men van een nihilisme op het gebied der therapie begon te spreken en met name de Wiener school stond als de nihilistische bekend. Het behoeft geen betoog, dat in dien tijd de kwakzalverij kon bloeien, daar hare beoefenaars uitsluitend het oog konden hebben op de middelen, die genezing zouden geven en zij rijkelijk putten uit den schat van geneesmiddelen, die men vroeger placht te gebruiken. Ondertusschen was men echter in een ander gedeelte van de medische taak, het stellen van de diagnose, belangrijk vooruitgegaan. Het onderzoek van de patiënten geschiedde veel nauwkeuriger dan vroeger, allerlei hulpmiddelen, ook van physischen en chemischen aard, werden aangewend en zoowel de physiologie als de pathologie maakten ongekende vorderingen. Men was niet meer zoo gebonden aan de ervaring, al bleef deze ook hare groote waarde behouden, daar het mogelijk was in maat en getal de afwijkingen aan te geven. Wel stuitte het detailonderzoek telkens weer op moeilijkheden, hoe kon dit ook anders bij de buitengewoon gecompliceerde organisatie van het menschelijk lichaam, maar het systematisch onderzoek en de laboratorium-arbeid wisten vele moeilijkheden te overwinnen. We mogen in dezen tijd die belangrijke vorderingen nog wel eens uitdrukkelijk op den voorgrond plaatsen, nu men vaak smalend over de geneeskunde en hare beoefenaren hoort spreken en hen soms achterstelt bij intuïtief